

MEISJESDROOM.

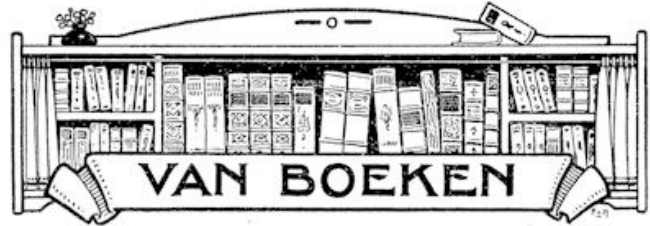
Na langen dag
 Vol feest en lach
 Liep ik alleen
 En om mij heen
 Kwam stil de nacht
 In duistre pracht.
 Toen bleef ik staan,
 Wijl zacht de maan
 In wolken dreef.
 't Was of zij schreef,
 Maar ik niet las,
 Omdat het was
 Het zelfde woord,
 Dat 'k heb gehoord,
 Als peinzens moe,
 De oogen toe,
 Ik inwaarts zag,
 Waar open lag
 Mijn hart, dat smacht
 Naar wat het wacht.
 't Geluk, dat ver,
 Als gindsche ster,
 Mij zendt zijn licht.
 Maar 't blij bericht,
 Dat het wordt mijn,
 Wanneer zal 't zijn?

J. L. F. DE LIEFDE.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

Wanneer? mijn hart, God weet het al,
 Wat was, wat is, en worden zal.
 Houd vast aan eigen ideaal,
 Het spreekt de liefelijke taal
 Van bloesems, die niet kunnen sterven,
 Van liefdekracht, die niet laat derven,
 Van vreugde, die nooit ondergaat,
 Van hoop, die gij alleen verstaat.....
 Het komt, mijn hart, het komt voor U,
 Maar laat aan God het *straks* of *nu!*

H. RIEMENS.

Van onze Oud-Tantes en Tantes
 door Johanna W. A. Naber. Uitgave van
 H. D. Tjeenk Wilink & Zoon te Haarlem.

De titel van dit boek spreekt voor zich-zelf. Het boek verhaalt ons, hoe de vrouwen, behoorende tot de twee geslachten, die het onze vooraf gingen, hebben geleefd en gewerkt.

Hoe noodig het is, dat het vrouwenleven van vroeger beter door ons wordt verstaan en begrepen, toont de schrijfster aan, als ze in haar inleiding, over het boek „De Vrouw in Nederland voor honderd jaar en thans” sprekend, opmerkt:

„Ik kan mij echter niet vereenigen met de stelling, waarop in genoemd boek dan verder wordt voortgebouwd, namelijk deze (pag. 4):

„het beeld van het vrouwenleven van vóór honderd jaar, grootendeels opgaande in de zorg voor eigen huishouding, met zijne enge grenzen en afscheidingen „en éézijdige belangstelling in familie-aangelegenheden, zijne oppervlakkige cultuur is de best denkbare „rechtvaardiging voor de eischen der moderne vrouw „op economisch en staatsrechterlijk gebied.”

Dat die oude Renaissance-cultuur in hare eindperiode zoo oppervlakkig zoude zijn geworden en dat die tot eigen familiekring beperkte belangstelling den geest zoo moest verengen, valt moeilijk aan te nemen voor wie kennis draagt van wat voor en na reeds werd gepubliceerd uit de dagverhalen, de gedenkschriften en de brieven van onze oud-tantes en tantes, die althans hebben uitgemunt in de kunst, om hare gedachten en hare gewaarwordingen helder en duidelijk onder woorden te brengen bij groote aanschouwelijkheid van voorstelling.”

Zie, dat is naar ons hart gesproken, evenals het volgende:

„Die nieuwe cultuur, die thans in opkomst is, zal er te frisscher en te krachtiger om zijn, wanneer zij blijft wortelen in den bodem, waaruit zij is voortgekomen, de beste levenssappen daaruit tot zich blijft trekken.”

Dat mag in onze dagen wel eens in herinnering worden gebracht en daarom is het goed, dat de schrijfster ons in haar boek in kennis brengt met hoogstaande vrouwen uit heengegane tijden.

't Boek valt in vier deelen uiteen. Eerst geeft de schrijfster om het dagverhaal van Augusta Uitenhage de Mist door de binnenlanden van Zuid-Afrika. Het tweede deel bevat gedeelten uit de gedenkschriften van Elizabeth Kemper, het derde handelt over de feministische beteekenis der geschriften van Jacoba Berendina Zwaardemaker—Visscher en het vierde over het levenswerk van Anna van Hogendorp.

De schrijfster heeft zooveel mogelijk getracht, zichzelf op den achtergrond te houden. Zij brengt slechts in verband, verklaart kort en eenvoudig, wat verklaring